

(המשך עמוד 37)

ליותי במעברה, בודק משה את תגי ליותי הפילוסופיות במעברת-חייו. כבקשה, תני חשיבות גבוהה לק ריאת חומר זה. הוא ישיפע לא רק על עבודתך, אלא על כל אספקט אחר בחיך. חומר זה יאפשר לך הבנה ברורה ושלמה של יושרת בפרט, ושל הישות ככלל, כפי שאמורה הפילוסופיה לעב שות, למרות שהינה עושה זאת. כתב לי משה אחרי שהבין את הסתירות כסינטיולוגיה, וגילה את סאי נאכא. במכתב אחר כתב לי כי חשיבות הישגיו האינטלקטואליים והפרקטיים הם מעבר לכל תיאור. את מבינה, כל מיסטורי הישות חייבים להיות מובנים בצורה הברורה מעצמה, שהיא הכרחית. המוכר מעצמו אינו הכרוך מאליו, אלא מה שאנו רואים כאמת הכרחית לאחר שהבנו אותה.

משה אינו עוכר-אלילים, ואינו אחר

טלי בריקור הודי אחרי הגור, חזרה לראנד

מסטינה של כת מיסטית זו או אחרת. משה מתייחס אל חייו כפי שאמנו מת ייחס אל חומרה-הגלם, שממנו הוא יוצר ביטוי לחוויית-הינצת. אמו של משה, סוניה קרוי, מקרינה גם היא את חרות-התגלית שאפיינו את משה. הוזהרת מפניה לפני שהיכר תיה, אך פנשתי באשה נרירה, המסר גלת להתעלות מעבר לגבולות האינט רס, הנחיות והפגיעה. אם המבינה את מסולל-חייו של בנה, ואת החיפושים המהווים את מהות-יישותו.

משה לא הפך למה שהפך מפני ש גורל בצורה לא-נכונה. אך אולי העוב דה, שמעולם לא נאסר עליו לשאול "למה", "מדוע", "לשם מה", גרמה לכך שכל חייו ישאף לתשובות אכסולריות.

אני מתעמק בקשרים שבין הקבלה לתורתו של קרל יונג. האפשרות של סינתזה מחשבתית גלובלית בין פילור סופיה, פסיכולוגיה, מיסטיקה, פסיקה ותראפיה — כפיס מאוחר לכל המר עים והפעילות התרבותיות-מחשב תיות, נעשית ברורה יותר ויותר.

חמרורים

מארגן האתיופים

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-65 של אלוף מאיר ("זרוע"), זרוע, מככיר אלופי צה"ל (אלוף-פקוד, ראש אגף המיצעים, מארגן צבא אתיופיה בתקופת הקיסרות) ואב שכול משני בנים שנפלו בקרב. זרוע, יליד עיר-הפוגרו מים הרוסית קשינב, הוא חבר קיבוץ מעגן-מיכאל, שהיה מיספר חורשים חבר-כנסת (מטעם ד"ש של ייגאל דיין), עד שמאס בתפקיד. הוא העדיף מיש רות ביצועיות כשירות הציבורי: מנהל מינהל-מקרקעי-ישראל ועד לאחונה שימש כמבקר מערכת-הביטחון.

לוחמת הגיטאות

נפטרה ♦ בקיבוץ עיר-החורש שבשרון, בגיל 67, רוזיקה קורצ'אצ'ק, ממנהיגות המרד הראשון ב-1941, כ" וילנה הליטאית. כשהצליחה קור צ'אק, להגיע ארצה כעבור שלוש שנים ונתבקשה לרווח בפורום ציבורי על לחימתם של יהודי הגיטו בעיר ולחימת הפרטיזנים היהודיים ביערות, מצא דויד ברגוריון לנכון לגנותה על כך שהיא מרווחת על אירועי-גבורה אלה בלשון איריש. לימים העלתה את זיכר רונותיה בספר להבוח באפר.

הראשון לציון

נפטר ♦ ברמת-גן, בגיל 80, שמי צה חינקים, היהודי הראשון שנרן למוות על-ידי שילטונות המנדט הבריטיים בארץ-ישראל, בעוון הריגת שיבעה ערבים בפרס יפואי, בקיץ 1929, שאותם ראה חינקים אחראים לרצח ארבעה יהודים ומן-מה קודם לכן. גורדינו של חינקים, שהיה בשעת מע מאסר עם עבודת-פרך, מהן ריצה, עד שחוגג, שש בלבד. חינקים, יליד אוקר אינה, שעלה ארצה בגיל 18, היה במשך תקופה קצרה פועל-בניין וצבע, אך עד מהרה התגייס למימסטר (כשוטר) תנועה. הוא גם התפרסם כשחקן-כרוי רגל בכבוצות תל-אביב הקטנה (אלוב). הכוח הפועל ולאחר שחרורו מן הכלא היה פקיד במפעלי-המים של עיריית תל-אביב, סרג'נט (סמל) כחטיבה היהודית הלוחמת של הצבא הבריטי במלחמת-העולם השנייה ועד לאחריה נשא בתפקיד הכבוד של גיזבר ארגון חברי-ההגנה.

חוקר השב"כ

נפטר ♦ בתל-אביב, בגיל 78, ד"ר יהושע ("שיקו") רוטני

מרקליט רוטנשטרייך גם לטרון וגם רפ"ח

שמרטייך, מי שהיה במשך 13 השנים האחרונות נשיא מועצת-העיתונות וכי משך 11 השנים שלפני כן ראש לישכת עורכי-הדין. רוטנשטרייך, יליד פולין, בנו של ציר הפרלמנט הפולני (הסיים), היה בארץ לאחר הפקליטים החשובים, מה שלא מנע את שילטונות המערט הבריטיים לכלוא אותו במחנות-המערט לטרון ורפיה, על עמדתו הככירה בארץ גזן ההגנה. אחרי קום המדינה נתבקש רוטנשטרייך, לעיתים קרובות, למשימות ציבוריות, שהאחרונות בהן היתה יזרות הוועדה לחקירת השב"כ.

במדיונה

(המשך עמוד 38)

ראינו מחזה מזועזע. אפרת שכבה שותתת-דם. היא עדיין היתה בחיים. מיד הזעקנו אמבולנס ומימסטר, שהגיעו למקום תוך דקות ספורות. בינתיים ניסה חובש, שכיקר אצל אחת הדיירות, לטפל בה.

בלי בבי. כנען נמצא מת בחדר המדרגות בבניין סמוך. מיד אחרי שירה באפרת, הוא ירה גם בעצמו. שניהם קבורים בבית-הקברות שבקריית שאול. כנען בחלקה הצבאית, ואפרת בחלקה האזרחית.

הלווייתו של כנען נערכה יום אחרי הרצח, בחשאיות מוחלטת. בצהרי היום שבו נערכה ההלווייה, עדיין לא היו תלויות מודעות-אבל ליד בית הוריו ברמת-אביב.

הלווייתה של אפרת נערכה למחרת. רבים הגיעו: חבריה ללימודים בפי קולטה להנדסה תעשייתית באוניברסיטת תל-אביב; חבריה מהתיכון שלא הצליחו לעכל את מותה; חבריה לעבודה של ליאורה, אמה; אנשי-צבא ששירתו עם יהושע, אביו, במשך שנים רבות.

שקט כבר שרר ליד הקבר. לא היו

נרצחת אפרת רוזן האמבולנס הגיע בלא רופא

הורי הנרצחת בהלווייה החברים סיאנו להיפרד מהקבר

כנען. הוא קבע זאת מבלי שברק אותו, ומבלי שאף נפגש עימו.

שכנים ושכולים. בתחילת מרס יצא כנען לשירות-מילואים. הדיון בעניינו, שאמור היה להיערך ב-8 במרס, נדחה ל-22 בחודש. אולם כנען לא ידע זאת, והגיע לחופשה בשל ההופעה בבית-המישפט.

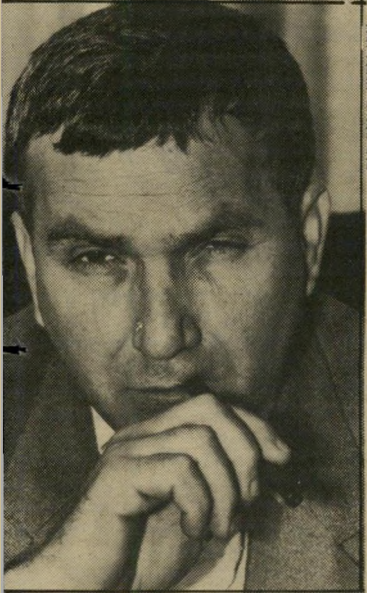
באותו היום ארב לאפרת ליד דיר תה, ברחוב יחנן הגדי, בעת שביקרה את חברתה רונית. כשעה 1.30 כלילה יצאה אפרת מהדירה, בחשבה שהמונית שהזמינה הגיעה. ליד חדר-המדרגות המתין לה כנען וירה בה. את-ריכך הלך לחדר-המדרגות בבית סמוך, וירה בעצמו.

הוריה של אפרת גרים ברחוב סמוך להוריו של כנען ברמת-אביב. מי שיכלו להיות מחוננים מכיים עכשיו את מות יקריהם, בשנות ה-20 לחייהם.

ני כבר בריאטה זה שלושה חודשים, הודיע ורביץ מייד עם פגישתנו.

ההצהרה הביאה אותי לסקור אותו מכת-רגל ועד ראש: גבר בשל בשנות ה-40 לחייו, ססוד הקסם שלו טמון דווקא בסירוב כלשהו. הקפה שהכין לי במורדיו קצת נשפך על התחתית, והפרחים שהביא לי לא נקנו בחנות, אלא נקטפו עליהם במיוחד בשרה, עם השורשים.

מאז שהגעתי לכאן (ללישכת ראש המועצה), לא נעים לי להגיד בכמה קילוגרמים שמנתי. בכמה? לא נעים לי

ראשי-מועצה ורביץ דיאמה ופרחים

להגיד. כל היום יש נאשים (ליקוקים) וזה... עכשיו אני בריאטה.

רקע: "אני קורבן"

של מ"חוס"

דלתי ברחובות. אני בן 44. אבא שילב עבודה חקלאית (פר"סון) עם ביטחון. אני למדתי כלכלה באוניברסיטת-ירושלים.

מה רציתי לעשות, כשהייתי קטן? אני קורבן של מיתוס, של רקע רוסי. לפעמים אני מצטער על כך.

למשל, אבא של אשתי הוא יהלומן. במשך 20 שנים עמרת בלחצים להיכנס לעסק. לאמר שסלדתי מכך — זה מוגזם, אבל לא הייתי בנוי לכך נפשית, על אף היתרונות הכרוכים מבחינה כלכלית.

בבית רוסי, כמו הבית שבו אני גדלתי, היה כבוד רב לאנשי-ציבור, בעיקר לאנשים מתנועת-העבודה. לא כינו זאת "עסקנות" או "פוליטיקה" — קראו לזה "שליחות".

במכת לאחור, אני יודע כיום שתמיד רציתי לעסוק בפוליטיקה.

רגע-המיפנה בא בעת המשבר במיפ לגת-העבודה פה (ברמת-השרון). המועד מד אפריים ("פיחוסקה") חירם נסוג ערב סגירת הרשימות, וכצר להם פנו אל.

האם זה נראה לי או טבעי? זה נראה לי טבעי כיום, בוודאי! לא יכלו לקבל החלטה נכונה מזה!

ידעתי שאבא. הסקרים היו מאוד טובים מבחינתי לקראת הסוף.

רגע הבחירה? את אותה תחושת-ההתרגשות של "הבוקר שאחר" אני חי עד היום.

איך התעוררת? מי ישן? לא ישנתי כל הלילה.

מעניין, עסקנים, המגיעים אחרי שעשו דרך שוחקת וארוכה, מאבדים מהתמימות ומגיעים עייפים. אני לא הספקתי לאבד את התמימות או להתעייף.

קאריירה: "עדיין"

לא חושב על הכנסתי

זה זה "ראשי-מועצה"? בעצם כל מה שניסיתי לדמיין לעצמי — זה יותר;